

den Anledning med et Par Ord minde om, hvad der skete, da Tinget i 1871 vedtog den for Tiden paa dette Omraade gældende Lønningslov. Da stillede Udvalgets Flerital Forslag om, at samtlig med den Lønningslovs Vedtagelse skulde et af de da bestaaende Seminarier, enten Lyngby eller Ranum, nedlægges, og den daværende Kultusminister, har rimeligvis ikke undladt at sætte sig derimod i Udvalget, akkurat lige saa bestemt som den nuværende Kultusminister nu har modsat sig det, og ved anden Behandling i Salen udtalte han sig meget bestemt derimod. Udvalgets Flerital havde imidlertid stillet Forslaget om dette Seminariums Nedlæggelse, og Ordføreren, det daværende Medlem for Fredericia, det nuværende Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad), meddelte, at Udvalget forlangte samtidig med Lønningsloben Nedlæggelsen af Lyngby eller Ranum Seminarium, og anbefalede dette, og et andet Medlem af Tinget, den nuværende højtærede Formand meddelte, at dette Forslag om Nedlæggelse af et enkelt Seminarium, var en Smødeføremønt, idet en Del af Udvalget var enig om, at der kunde og burde være Tale om at nedlægge flere Seminarier, maasse alle. Det er en Udtalelse fra 1870. Den daværende Kultusminister udtalte sig skarpt og bestemt derimod og fandt Tanken besynderlig og meget lidet tiltalende. Desuagtet gik det imidlertid ikke den Gang som nu; men stont det som bekendt ikke var Oppositionen, der havde Flerital den Gang, gik Tinget ikke i den Grad bort fra sin Anskuelse, fordi Kultusministeren baade ved 2den og 3dje Behandling udtalte sig bestemt derimod, men vedtog Nedlæggelsen af et Seminarium med 60 Stemmer mod 23 efter Begæring om Navneopraab. Forslaget kom over i Landstinget, og Landstinget udstemte det øjeblikkelig. Ved eneste Behandling her udtalte den daværende Kultusminister sig lige saa bestemt mod det som hidtil og gjorde opmærksom paa, at med Hensyn til dette Punkt, fandtes der fuldstændig Samstemning, ja Enstemmighed i det andet Ting. Den daværende Minister stod altsaa dels med sin egen bestemte Modstand mod, at et Seminarium skulde nedlægges, og tillige med fuldstændig Enstemmighed i det andet Ting. Men ikke en Gang paa det Punkt erklærede Folketinget at ville give efter, hvad vi nu skulle mindes, vi, som nu allerede ved 2den Behandling erklære, at vi ikke ville stille de Forslag, vi ønske, af Frygt for, at det skal hindre Sagens Gennemførelse. Folketinget stemte Sagen igennem, den gik i Fællesudvalg, og her blev af samtlige Medlemmer undtagen et eneste, nemlig

Madvig, Sagen taget efter Folketingets Vilje. Fællesudvalget gik kun ind paa en formel Ændring for at lette Overenskomst. I Stedet for at optage i Loven, at et Seminarium skulde nedlægges, optog man den Bestemmelse, der nu staar i Loven, at der skulde være en Forstander for hvert af de 4 Seminarier. Saa skulde Ministeren søge Bevilling for Lyngby Seminarium paa Finansloven, og næste Aar, da Rigsdagen kom ind, havde Ministeren den besynderlige Ide, at stont han havde hele Landstinget i Kjøgen, udførte han dog det, som Fællesudvalget havde vedtaget, og forelagde Forslag om Lyngby Seminariums Nedlæggelse. Det blev vedtaget i begge Ting, og saa gik den Sag i Orden. Jeg har fremstillet dette for at minde om, at man ikke ved 2den Behandling, fordi man har trykket af at have Ministeren mod sig, skal sige: Hvis vi holde derpaa, have vi derved forhindret denne Lovs Vedtagelse. Idet jeg altsaa paa Mindretallets Vegne anbefaler Ændringsforslaget under Nr. 9, hvortil knyttede sig Ændringsforslagene under Nr. 2 og 8, skal jeg nu gøre en Bemærkning til Ændringsforslag under Nr. 11.

Forslaget under Nr. 11 angaar en Titelændring. Her er nu for det første taget Hensyn til Bestemmelserne om Ranum Seminariums Nedlæggelse, derfor skulde der føjes „m. v.“ til. Til den iøvrigt foreslaaede Ændring er der tilsvarende Ændring andre Steder. Mindretallet tager lidt fra. Loven hedder: „Lov om Lønninger for de ved de kongelige Skolelærerseminarier ansatte Forstandere og Lærere“. Vi mene, at det skulde hedde: „Lov om Lønninger for Forstandere og Lærere ved Skolelærerseminarier m. v.“ Mindretallet kan ikke se, hvorfra dette „kongelige“ er kommet ind foran „Skolelærerseminarier“. Vi vide ganske vist, at i de sidste Aar sættes „kongelig“ ind foran alle mulige Ting, som i mindste Maade ere knyttede til Staten. Mange Mennesker have i de senere Aar søgt om Bevilling eller Udøvelse, hvad det nu hedder, til at tillægge sig Prædikatet „kongelig“. Alle Institutioner, som oprettes blive „kongelige“. Mindretallet finder, at tidt og mange Gange bruges Ordet saaledes, at det paa ingen Maade kan bidrage til at hæve det kongeliges Anseelse. Se vi ikke, at der ved Jærnbanestationer staa Træskure, hvorover der staar Ordene „kongelig Bejersbod“, hvor enhver Mand kan saa sin Gris vejet. Jeg saa forleden, at et vist Parti i Staden Kjøbenhavn meddelte i sit Medlemsblad Listen over sin Bestyrelse, og i Spidsen paraderede en Borger som Væresformand med Titelen „kongelig Klasselotterikollektor“. Havde det været kongelig Hof-